

удовлетворена отъ такъвизи книги, търсяла и намѣр-  
вала храна въ лъжовната литература, отъ фанта-  
стическыѣ заклеванія на богомилскыя попѣ Іере-  
мій (44) до баснословныѣ, а нѣкога и до истинско-  
поетическыѣ произвиденія на старыя христіанскыя  
апокрифѣ. Въ тѣзи народна писменность нѣмало,  
наистынѣ, чисто христіанство, и на зла честь твър-  
дѣ често бывало дебело суевѣріе, което въ своитѣ  
крайности стигало до съвършенъ Фетишизмъ.

Сичкото туй съдържаніе на българската лите-  
ратура станжло общо достояніе на славеныѣ, кои-  
то приели Кирилловската писменность. У самыѣ Бл-  
гары обаче останжло твърдѣ малко паметници, кои-  
то да ни помогнѣтъ да прокарамы тѣхната лите-  
ратурна исторія отъ край до край: тежката истори-  
ческа съдбина истребила множество отъ тѣхъ на  
земята имъ, и тѣ едвамъ уцѣлѣли отчасти въ пра-  
вославното славенско съобщество.

Ный ще свършимъ тѣзи статья съ собственныѣ  
думы Пыпина и Спасовича (45). « Писателиѣ отъ  
« Симеонова вѣкъ, — казватъ реченыѣ съчинители  
« на извѣстныя *Обзоръ*, — представятъ почти чистъ  
« старо-славенскый языкъ, но неговто господство  
« не траело много. Народныйѣ языкъ и повече са  
« подчинявалъ на чужди вліянія; паданьето на пър-  
« вото царство особенно много спомогнжло на туй.  
Освѣнъ тѣзи не славенска примѣсъ, която необхо-  
димо трѣбало да оставѣтъ и първыѣ покорители,  
Българыѣ, языкатъ са развалилъ и са отдалечилъ  
отъ първоначалната чистота, по вліяніе гръцко-ви-  
зантійско, Албанско, Влашко, и т. н. старо-славен-  
ското нарѣчіе обаче не са забравило и слѣдъ тур-

---

(44) Има мнѣніе, че той е сжщыйѣ попѣ Богомилъ  
глед. пакъ тамъ, стр. 72—73.

(45) Глед. пакъ тѣхното съчиненіе стр. 79.